

Jednou jsem přivezl z Amsterodamu svazeček uzených úhoříků. Byli tenci jak raný chřest anebo vrbové proutky, a jelikož byli mladí, byli zlatí. Vzal jsem stužku a převázal s ní úhoříky. Koho jsem měl rád, tomu jsem pak podal zlatého úhoře. Na koho se nedostalo, ten nedostal nic.

Uzeným úhořům jsme vždycky říkali doma zlatí, přestože nikdy takoví nebyli. Když byli velcí a prošli pecí, dostali barvu temných nocí a hlubokého mořského dna.

„Chytnem někdy zlaté úhoře?“

Tatínek měl na mysli, kdy dostanem tolik úhořů najednou, že to bude stát za to, jít k řezníkovi Francimu Janouchovi a říci mu, aby zapálil akátové a švestkové dříví, které kvete bíle, a přidal k němu jalovcové bobulky. Šilhavý Franci nám slíbil, že to dříví určitě nechá na dvorku pro naši soukromou spotřebu. Tatínek i Franci stárli, a jak mě Janouch potkal, vysmíval se mi, kde mám ty úhoře ze zlata.

Úhoře jsme se už snažili chytat poctivě, jenom na pruty. Sedávali jsme na rozhraní dne a noci, kdy loví úhoři nejčastěji, a hleděli jsme na krásná znamení, praporky bílé, až nás oči bolely. Čekali jsme, až se rozechvějí jak membrány a rozjedou se na stožár prutu. Většinou jsme čekali marně, zřídoučka se praporek jako bílý psík rozutíkal ke špičce. Byl to většinou jen osamocený tulák. Někdy jsme chytili dva, málokdy tři za večer. To se stalo tak jednou do roka, jako je jednou do roka marcipánové posvícení.

Spal jsem na půdě chaty a okénko zakrývala krajkovina z lesklých cetek cirkusových maringotek. Zvenku přicházelo měsíční světlo a na lomeném stropě vytvářelo šipky připomínající let bílých ptáků.

Sešel jsem dolů v pyžamu, tatínek ležel na zádech a také nespál. Klekl jsem si k jeho posteli a zas jsem se naléhavě ptal:

„Jsou vůbec ti zlatí úhoři?“

„Jsou. Já je nespátřil, ale ty je možná spatříš. Zdvihnou se ze dna a táhnou. Seberou všechno, co jim dáš.“

Usnul jsem uklidněn.

Pak jsem pracoval asi tisíc dní a spal asi tisíc nocí.

Potom měl můj tatínek kulaté narozeniny a já mu neměl co dát, protože všechno už v životě asi měl a po ničem jiném netoužil. Nechtěl už ani nové navijáky, protože ty staré se ještě pořád točily a předly tiše jako kolovrátky, a nechtěl ani nové Troníčkovy pruty. A tak mě napadlo, že bych mohl splnit jeho sen. Pokusit se zas jednou o ty zlaté úhoře. Jet do kraje dětství, kde ještě žije převozník strejda Prošek, který mi poradí, jak na ně jít.

Jel jsem tedy vláčkem.

Čtyři dny a čtyři večery jsem chodil z Bránova k Berounce jak blbej a nakonec jsem si řekl, že to vzdám jak Napoleon v prohraný bitvě u Waterloo. Řeka byla nemožně mrtvá. Spíš na koupání než na rybaření, teplá jak kafe, a nebe bylo hladký a vybledlý jako rakovnický mejdlo. Nikde jsem neviděl rybu, jenom rybí potěr si hrál v krajích na projížděnou a na šplouchandu.

Pojedu domů o den dřív. Přestanu už konečně bláznit s těmi zlatými úhoři, kteří neexistují. Ráno jsem vstal jak zpráskanej pes. Má účta — to byl krásnej vejprask od ryb. Čtyři dny u vody a ani čudlu. Skládal jsem na bránovském dvorku pruty do zelených futrálů. Z kuchyně vylezl Prošek, něco si pohvizdoval. Zeptal se mě:

„Copak, mladej?“

„Strejdo, balím to. Nemá to verka. Nemám už kliku na týhle řece.“

Neřekl na to nic. Vylezl do dvorka, aby viděl víc nebe. Povytl si kalhoty a podíval se do oblohy nad lesy ke Kouřimci a potom do oblohy nad řekou. Jako by tam četl něco hrozně zajímavého anebo jako by slyšel odtamtud povědomý hlas. Pak zakašlal, měl astma, spíš se dusil. A vychrchlal ze sebe plivanec na kamenný dvorek. Řekl rázně:

„Dnes jdi ještě k vodě. A pak jed' ke všem čertům.“

Šel a přibouchl. Mrzelo ho zřejmě, že jsem něco nepochopil. Šel jsem doprostřed dvorku jako on, dokonce jsem si povytáhl kalhoty, zakašlal jsem a díval se do oblohy. A nic jsem neviděl. Jenom se mi zdálo, že je nebe takové napěchované.

Vyndal jsem pruty z futrálů a šel jsem slepě k řece. Slunce mě přibíjelo na cestu, před očima se mi dělaly šmouhy sem a šmouhy tam a z luftu mi připadalo, že padá sníh.

U vody jsem se zas marně snažil získat všemi způsoby přízeň ryb.

Lehl jsem si nakonec do trávy nad jezem u Šimovic skály. Byla už celá rezavá a rozstřílená dynamitem. Za svými zády jsem zahlédl pod skálou louž naplněnou vodou.

Prut s navijákem jsem dal na rousnici a na druhý proutek bez navijáku jsem navlékl žížalku na nějakého caparta. Žížaly se koupaly a mně bylo jasné, že dneska opětovně nic nechytím. Nechápal jsem, jak se mohl Prošek tak seknout a poslat mě k vodě.

Naproti klapal nezabudický mlýn svým vybreptaným kolem starou píseň a mně se zdálo, že je o časech, které byly a už nebudou. Chytali tam úhoře do slupi. Slup je koryto ze dřeva, kterým úhoři plavou, spadnou do takové bedny a z té se nedostanou za žádnou cenu. Mlynář Čech chytil do slupi před válkou úhoře, který měl kolem šesti kilo. Dal ho do necek na paření prasat a lidé z vesnice se na něj jezdili dívat jak na anakondu do cirkusu. Nachytalo se tu moc úhořů, ale ty doby jsou fuč. To byste měl vědět, pane Prošek, když jste nekorunovaný král rybářů. Tak jsem meditoval, protože už mi nic jiného nezbývalo. A pak se mi najednou zdálo, že se točí svět. Zvrátil jsem hlavu a podíval se do nebe. Jako by chtělo prasknout a rozestoupit se. Ztmavlo, zrzavá skála nade mnou se nachýlila.

Na starém nezabudickém kostele svatého Vavřince bil zvon poledne.

Bim! Bam!

Bylo dvanáct hodin.

Bim! Bam!

Představení bylo připraveno.

Obloha praskla a z ní se vysypala tma. Napadlo mě: svatí přicházejí! Neznámí nebeští střelci vystřelovali do lesů a do řeky blesky. Někdo tloukl na police. Z oblohy se spustila voda. Řeka se zvlínila a plavaly po ní bubliny veliké jako pěsti. Stromy se kývaly, dostaly strach, aby se nezlomily a neumřely.

A někde se zachechtal pták.

Vtom mě napadlo podívat se na prut. Znamení klidu spadlo, imitace se soukala do rozbouřené řeky, jako by ji někdo ve vodě nenasytně polykal. To je ryba, běží s návnadou! A druhý proutek se houpal jako rameno pumpy, kterou jsme dostali od dědečka Nováka. Vyskočil jsem a uchopil proutek, abych mu ulehčil a aby nepraskl. Objevila se tajemná úhoří hlava. Vyvlekl jsem ho trávou k té louži naplněné vodou. Uřízl jsem imitaci a hodil ho do louže, odkud nemohl upláchnout. Skočil jsem po druhém prutu a přisekl. Zase úhoř! Přitáhl jsem ho ke břehu a na silné imitaci vyhodil na břeh. Doslova skočil k té louži. Navázal jsem háček. Ruce se mi třásly rozčilením, voda se mi lila přes tvář. Třetí úhoř. Čtvrtý už je zlatý. Na tyto chvíle jsem čekal celé roky.

„Přišli zlatí úhoři!“

Jeden se mi zachytil na dně řeky. Pepík Vlků, který sem přiběhl z Luhu a který všechno viděl, pádil pro loďku. Seděl jsem a čekal na hlavní prut, ztratil jsem dobrých dvacet minut. Teď už nesmím promarnit ani vteřinu. Dole jich musely plout zástupy. Zdvihli se ze dna jak stádo antilop. Vždycky našli mou návnadu a brali ji okamžitě jako slepice. Snad se báli, že nastává konec světa. Snad ten konec nastával a jakousi mocí tomu bylo zabráněno.

Sedmý, osmý, devátý, desátý, jedenáctý.

Nic netrvá věčně. Ani krása, ani radost, ani bolest. Nebe se zacelilo modrým hedvábím a poslalo na zem žluté slunce. Bouřka odešla, úhoři zmizeli.

Nebyl to přelud?

Nebyl to sen?

Stál jsem nad louží a v ní se proplétali úhoři. Nebyli velcí ani malí. Byli akorát. Byla to pravda o zlatých úhořích. Nandal jsem je do brašny a utíkal jsem přes mateřidouškový kopec na Bránov. Prošek stál na zápraží, kroutil si vojácký knír a lišácky se smál.

Jel jsem domů vláčkem přes Beroun a Karlštejn a přemýšlel jsem, jak poznal Prošek ten pravý den. Bylo to zřejmě počasí, které je rozhodující v chytání ryb. A hlavně tlak vzduchu a změny. Cukání v oku, astma a bolení kuřího oka k tomu. Poznal předem, co je ve vzduchu a nepotřeboval k tomu rádio a přehled počasí. Když jsem to vzal kolem dokola, tak ty úhoře poslal mému tátovi k narozeninám strejda Prošek. Já je jenom přisekával a tahal z vody.

Mrtvé úhoře jsem přinesl řezníkovi Francimu na pult. Oči se mu rozšířily.

„Tak jsi je přeci chyt. Je jich celá jedenáctka jako na letenském trávníku. Uzení budou jako báseň.“

Janouch byl velkým příznivcem A. C. Sparty, ale Spartu už svýma špatnýma očima dlouho neviděl, jenom ji slyšel řídit na hřišti anebo v rádiu. Nejvíc miloval starou železnou Spartu a ty chvíle, kdy světlovlasý záložník, zlatovlasá primadóna Sparty Káďa, šel s balónem na noze vpřed a měkce přihrával českou uličkou Vaškovi Pilátovi. A vždycky se zaposlouchal, jako by slyšel volání desetitisíců, oslavujících tu Spartu neporazitelnou a železnou.

Úhoři tedy budou jako báseň od nejlepších českých básníků. Bude v nich moře, měsíc, řeka, smrt. A slunce, které nenávidí. Bude v nich omastek přepychu, kdy hodovali v kalných nocích, a bude v nich hlad pústu a nekonečného putování.

Mezitím jsem koupil v železářství u pana Rouska zlatý póvlový tác za dvanáct kaček. A vydal jsem se pro využené úhoře.

19. červenec.

Všechno bylo nachystáno k tatínkovým narozeninám.

Žluté růže na stole, bílý paličkovaný ubrus a čistý tatínek, kterého maminka vydrhla celého rejžákem. Hovězí polívka s nudličkami a kuře s bramborečkama. Meruňkový kompot a točené pivo od Hartmanů. Než se začalo nosit na stůl, řekl jsem skromně:

„Měl bych předkrm.“

„Sem s ním!“ vykřikl rozjařený tatínek. Snad očekával šunku anebo buřty v cibuli.

Já však nesl z kůlny na tácu svou jedenáctku zlatých úhořů, převázanou krásnou modrozlutou mašlí A. C. Sparty, kterou mi na ně připevnil pan Franci Janouch. V mé duši k tomu troubily fanfáry, tlouklo se na puklice a srdce provolávalo mnohokrát sláva. Věděl jsem, že tatínek bude mít radost, protože jsem je chytl já, jeho syn, a to je stejný, jako by je chytl on. A taky jsem se nemýlil. Postavil jsem zlatý tác před tatínka a ozdobil ho třemi citróny ze španělského jihu, vytaženými z kapsy. Protože správním uzení úhoři se musí pokapat citrónem, jinak by neměli šmak a nebyli by jako báseň. Okny sem svítilo na stůl slunce a nejen tác, ale i úhoři se leskli ve zlatě. Byli náhle zlatí jako zlato na královské koruně anebo na pokladech Tutanchamónových. Tatínek byl ohromen a volal do kuchyňky na maminku:

„Hermínko, náš chlapec chyt zlaté úhoře!“

A začal hned plakat, věren zásadě, že pláč je tak krásný jako smích. Tenhle jeho pláč neměl nikdy dlouhé trvání. Rozřízl španělský citrón a přivoněl k němu, jako se voní k růži. Přikývl. Se Španěly byl spokojen. Pak si dal do úst první sousto úhoře, kousl a udělal takový ksicht, jaký dělal v pozdějších letech Louis de Funès v Saint Tropez krátce po propuštění z policejních služeb. Teď tedy tekly tatínkovi slzy opravdové. Vyprskl zbytek úhoře na paličkovaný ubrus a řekl:

„To se nedá žrát. Franci je blb. Měl lehkou ruku a navíc zas myslel na tu svou slavnou Spartu. Ty úhoře přesolil.“

To řekl a dal se do hovězí polívky s nudličkami. Začal mlaskat, aby oznámil, jak si pochutnává.

Odplížil jsem se do kůlny a nevěděl jsem, jestli tam mám pověsit úhoře anebo sebe. Nakonec jsem se rozhodl pro úhoře. Viseli tam dlouho a nikdo si jich nevyšimal. Maso se z nich vytratilo a zbyly jenom hlavy a kůže, které se kývaly ve větru jako oběšenci, jakmile se otevřela kůlna. Rozhodl jsem se, že je pochovám jako lidi. Zakopal jsem je pod břízou u studánky, odkud bylo vidět na řeku a na jejich vodní cestu k Sargasovému moři. A napadlo mě tehdy, že snad není zlé, když člověk zabije rybu. Ale je strašné, když ji nespoteřebuje. Jako by mrtvé a zničené ryby byly doopravdy jen ty, které se zahrabou do hnoje, naházejí do popelnic, anebo kterým se vykope kdekoliv hrob.

To byl tedy hrob mých zlatých úhořů. Takový zbytečný hrob, jaké někdy bývají nejen u ryb a ptáků, ale také u lidí.

Časem zemřel Franci Janouch, řezník a uzenář c. k. mocnářství a později ČSR a ještě později ČSSR. Janouch, kterému jsme nikdy neřekli, že ty úhoře přesolil. Naopak jsem mu jednou řekl, že byli jako báseň od Fráni Šrámka. Chtěl vědět, kterou báseň mám na mysli, a já mu řekl: „Splav.“

Odešel Prošek. Převáželi ho v rakvi na jeho nejmilejší lodi a pod tou lodí plavala stráž ze stříbrných ryb. Plakal jsem na břehu jak nikdy v životě, pláč nebyl tentokrát krásný jako smích.

Jen tatínek se ještě držel na zahradě světa a vydal se na stará kolena na západ.

Na západ maličko od Prahy, do Radotína, kde si koupil za mince stržené za chatu malý domeček, jen tak postavený, aby ho slunce nespálilo a neshodil větříček. Měl zahrádku s jahodami a jabloněmi, na které si ještě postavil vyvýšenou chatičku, skoro na kuřích nohách. Říkal jí kutloch nebo trucovátka. Do ní si zalezl, když měl dost celého světa a maminky. Tamodtud nám nadával, že si ho nevážíme za to, co pro nás udělal.

Naštěstí mu tekla pár set metrů od domku jeho řeka Berounka.

S kamarádem Vaškem Hájkem postavil na zahrádce z betonu čtverhranný bazének na ryby. A jak jsem se měl brzy dovědět, hlavně na úhoře. Myslel jsem, že to všechno skončí tím přesoleným fiaskem, ale ono to všechno pokračovalo s daleko větší intenzitou nanovo.

V Radotíně na kraji města u transformátoru bylo tehdy docela zajímavé rybářské ovzduší. Na starém hrnci tam seděl a chytal starej Braindl, o kus dál rybařil Alois Purchart, který za protestu místních žen s oblibou chytával žížaly na zahradách v noci v podvlíkačkách, a taky tam chodil rybářský machr Vodolán. Běhal tam i Hájkovic jezevčík Ferda a rybářům kradl a žral nejfajnější těsta určená rybám. A hlavně tam jezdil můj tatínek, posedlý úhoři. S tatínkem rybařil občas Vašek Hájek, který měl krásné tělo a uměl nádherně plavat, takže když rybáři uvízlí háčkem na dně, Vašek tam zadarmo zaplavoval a vyprostil to. Šutrů tam bylo daleko víc než ryb a tatínek, který přijel na kole s vozíkem na ryby, brzy chytil za dno a křičel v nastávající noci:

„To je řeka!“

„Tohleto je řeka!“

„Do prdele, tohle je prokletá řeka!“

Pak se rozhodl:

„Mám americký vlasec USA. Utrhnu s ním i dno.“

A jal se vytahovat za povzbuzování ostatních kameny a dno. Z baráků se brzy ozývalo volání, aby byli jako rybáři zticha, že pracující nemůžou usnout. Jestli to bude každý večer, půjdou si stěžovat na SNB anebo na národní výbor.

Tatínek dno neutrl, a tak zas volal:

„Vašku, stále váznu. Zaplav mi tam.“

Vašek se svlíkl, párkrát se rozcvičil, osmělil, a hups tam. Brzy zjistil, že tatínek má tak silný vlasec, že by na něm mohl tahat vodní krávy. Proto nemohl utrhnout vlasec Made in USA. Vašek se potopil jak vydra a vyndal háček zpod kamene. Když se octl ve vodě, tak si trochu zaplavoval a řeka byla načas přeplašena, takže se zatím nechytalo anebo se to

nebralo vážně. Vyprávěli si anekdoty a báječně se bavili.

Ale většinou se to vážně bralo.

Tatínek přišel na novou teorii. Musí nachytat stovky a tisíce rousnic. Rozseká je pro úhoře na maděru, nahází je do vody a bude v tom chytat. Tak dostane úhoře. Ale nejdřív musel dostat ty rousnice. Chodili s maminkou v mokřích nocích po Novákovice zahradnictví ohnutí, svítili baterkami a chytali rousnice za hlavičky a vytahovali je ven. Bolel po tom kříž a oči. Chtělo se spát, protože to bylo vždycky v době, kdy už normální lidé spí. A tatínek měl dokonce po těžké operaci a z očí mu tekla takový sajrajt a slzy. Maminka naříkala, že už to nevydrží, a tvrdila tatínkovi, že si měl vzít docela jinou maminku. Tatínek jí dokazoval, že to musí vydržet, a vedl propagační řeči. Maminka mu skutečně dala za pár dní v ale, zůstala doma a on poletoval po nocích se světlem sám jak Bludný Holanďan.

Když měl dostatek rousnic, vydal se na kole k řece. Nevěřil už, že potká zlaté úhoře, ale začal chytat úhoře samotáře.

Brzy jsem dostal od něho vzkaz, abych přijel do Radotína. Přivítal mě oholen a slavnostně naladěný. Posadil mě do zasklené verandičky, kde někdo prostřel bílý paličkový ubrus, a na něj položil vidličku s nožem.

Tatínek přinesl dlouhý pergamen, který opálil svíčkou jak v nočním baru. A na něm bylo vyjmenováno 42 jídel z úhořů.

Prosím:

Anglická paštika z úhoře
Anglický úhoř
Beaucairský úhoř
Benátský úhoř
Úhoř Benedikt
Úhoř Bonvalet
Bordeauxský úhoř
Burgundský úhoř
Durandův úhoř

Normandský úhoř
Pařížský úhoř
Úhoř pečený v popelu
Provensálský úhoř
Úhoř s humrovou omáčkou
Úhoř s račími ocásky
Úhoří ragú
Úhoř Robert
Rouenský úhoř

Úhoř Fines — herbes
Vlámský úhoř
Francouzský úhoř
Hamburský úhoř
Úhoř Helly
Labužnický úhoř
Mlynářský úhoř
Úhoř na jehle
Úhoř na másle
Úhoř na modro
Úhoř na smetaně
Německý úhoř

Ruský úhoř
Římský úhoř
Úhoř s holandskou omáčkou
Smažený úhoř
Úhoř St. Menehould
Suffrenův úhoř
Španělský úhoř
Tatarský úhoř
Uzený smažený úhoř
Vilémův úhoř
Úhoř Villeroi
Zadělávaný úhoř

Tak a konečně jsem pochopil, proč plavou úhoři v noci a ještě po samém dně. Mají na ně spadeno nejlepší kuchaři a labužníci celého světa. Někdy za ně platí i zlatem.

Tatínek přišel v zástěře a nesl nahřátý talíř jako v nóbl podniku. Pak přinesl na pánvi naporcovaného opečeného úhoře se zlatýma kůrčičkama. Omluvně se usmál a řekl tiše:

„Jedenačtyřicet jídel z úhořů je vyprodáno. Máme jen toho na másle.“

A já na to řekl:

„Toho mám nejradši, tatínku.“

A dal jsem se do jídla.

Posypal toho úhoře jemnou petržilkou ze své zahrádky, takže voněl po zahrádce a po jahodových květech, které kvetly v blízkosti té petržilky. Seděl, díval se na mě a čekal, až dojím. Spucl jsem ho celého, už dlouho jsem nejedl tak báječného úhoře. Řekl jsem, že byl jako báseň, a on byl šťastný jako kluk.

Chytal úhoře dál a dával je pro mě živé do bazénu a já nechápal, proč nezve také jiné lidi, například mé bratry. Když chytil úhoře, vždycky mi vzkázal, abych přijel. Jezdil jsem tam a jen jednou jsem vzal s sebou kamaráda, který měl tenkrát nějaké trable, a já chtěl, aby mu je ten úhoř rozehnal. Vždycky to mělo stejný obřad. Pergamenový lístek ně-

kde opsaný. Úhoř na másle. Ticho. Chvála. Obdiv. Cigareta. Bílé chlazené víno. Potom unipovat zralé jahody na záhonu a klábosit.

Od radotínských rybářů jsem slyšel, kolik večerů u Berounky strávil. Stovky hodin za tmy, kdy špatně viděl a kdy i potulní psi odešli spát na pelech. Byl tam sám jako tulák a sám po jednom tuláky lovil. Zlatí úhoři mu nikdy nepřišli, nikdy neměl to štěstí. Snad to bylo jako hra. On měl štěstí v lásce. V rybách neměl štěstí skoro nikdy. Musel si své ryby vysedět, a to tvrdě, kámen, na kterém sedal, se pod ním za tu dobu prohloubil jak pod tekoucí vodou.

Zas mi napsal listek, abych přijel na večeri. Všechno bylo jako obvykle. Ale ne docela všechno. Tatínek mi připadal slavnostnější. Když jsem dojedl a usmál se na něho, nepustil mě ke slovu a sám řekl:

„To byl, kamaráde, ten jedenáctý.“

A já jsem náhle všechno pochopil. Jak jsem mohl být tak blbej? Prostě mi odvedl a splatil tu jedenáctku úhořů, nechtěl mít žádné dluhy, než odejde na onen svět.

Z Třebotova nám telegramem oznámili, že je mrtev.

Naznačil jsem pohřebnímu majstrovi, že když to pro mě udělá, nebude to zadarmo. Víím, že se to nemá. Dal jsem majstrovi do ruky malou porcelánovou dózu s víčkem. Na její bělobě byla namalovaná popínavá červená růže, malá jak panenské jablíčko. Poprosil jsem ho, aby do dózy nasypal pár zrníček popela.

Za čas mi tu dózu vrátil a já jsem s ní šel k tátově nejmiřejší řece Berounce. Vál lehký větřík a po silnici běhal jezvíček Ferda a čapíroval uši. Jinak tam nikdo nebyl. Sedl jsem si na bobek u tůně, kde chytil táta nejvíc úhořů. Vynadal jsem dózu s růží a vysypal tu drobitku na rozhraní tíšiny a proudu. Některá zrnka se potopila na dno řeky, některá plavala dál. Přál jsem si, aby ho řeka zanesla do krásných teplých moří, aby mu nikdy nebyla zima, tak jako je někdy zima lidem na této planetě, která se točí jak barevný kolotoč pořád dokola.

Zvednu hlavu a spatřím pár velkých ptáků, bílých labutí. Mávají křídly a letí k zbraslavskému zámku, v němž se slzy, smích a lidé změnili v sochy.

OTA PAVEL
ZLATÍ
ÚHOŘI

*Uspořádal, ediční poznámku a doslov napsal
Bohumil Svozil*

*Na přebalu použito výřezu z obrazu
Rudolfa Kremličky*

Typografie Rostislav Vaněk

*Vydal Československý spisovatel v Praze
roku 1985 jako svou 5206. publikaci*

*Odpovědní redaktori Lenka Ščerbaničová
a Milan Pávek*

Výtvarný redaktor Bohuslav Holý

Technická redaktorka Ivana Škorpilová

*Vytiskl Tisk, n. p., knižní výroba, záv. 3,
Revoluční 1, Český Těšín*

AA 8,20, VA 8,51. 601/22/856. Stran 184

Vydání v této podobě první

Náklad 60 000 výtisků

13/33. 22—016—85. Kčs 17,—

KNIHOVNA
ČESKÉ
PRÓZY

